

De winkelbel

(verhaal van Theo Dinnissen, Overasselt)

Soms in mijn dromen hoor ik hem weer gaan.

De winkelbel was voor ons iets heel belangrijks, zowel voor de financiën als voor het leven in ons gezin.

Ik ben geboren op het oude adres Kerkstraat A50 te Overasselt.

Wij hadden thuis een bakkerij en een winkeltje erbij.

Vader bakte het brood en ging het dan uitventen en omdat ons moeder toch thuis was hadden we voor extra inkomsten een winkel aan huis.

Ons moeder voedde ons op tussen het helpen van de klanten door.

Zo wenden wij er al heel vroeg aan dat de klant voorgaat !

Als we gezellig eens een keertje samen aan tafel zaten om te eten en de bel ging weer, kon ik stiekem ontzettend kwaad worden op dat rot ding.

Ook moest je opletten dat je geen ruzie maakte met de kinderen van onze klanten, want als ze daar achter kwamen, kreeg je thuis nogmaals een pak slaag.

Ik denk dat ik de meeste opvoeding gekregen heb van mijn oudere broers en zus.

Van jongs af aan was meehelpen in het bedrijf heel gewoon.

Op de bel letten als moeder even weg moest, of als ze aan de wastobbe de vuile was aan het doen was.

We leerden al jong onze eigen boontjes doppen, wat nogal eens op ruzie uitliep. Onze ouders brachten ons niet naar school, nee, je kreeg te horen: "loop maar met de grote jongens mee".

Ze gingen er van uit dat die wel op de kleintjes zouden letten.

Na schooltijd gingen mijn oudere broers vaak niet eerst naar huis maar meteen met vriendjes spelen, omdat er anders gewerkt moest worden.

Bijna dagelijks moesten ze bestellingen of mik rondbrengen, tassen vol aan het stuur en achter op de bagagedrager.

Toen ik zeven jaar was werd het mijn moeder allemaal teveel, de dokter greep toen in.

Een paar oudere broers gingen op vakantie naar familie en ik moest met mijn één jaar oudere broer naar een kindervakantiekolonie.

Hij moest naar de bossen van Eersel en ik naar Egmond aan zee.

Waarop onze dokter het baseerde dat ik zeelucht en mijn broer boslucht nodig had, is altijd een raadsel gebleven.

Ik herinner mij die lange reis er naar toe en het verblijf daar alsof ik het nog wekelijks beleef.

Eerlijk gezegd heb ik daardoor een kleine trauma opgelopen.

Mijn vader bracht me weg, eerst met de bus naar Nijmegen en vandaar met de trein verder. Op het perron in Nijmegen kwam mijn vader een man tegen (slager Kropman in mijn herinneringen) met ook een jongetje aan zijn hand.

Mijn vader kende deze man nog van zijn vorig beroep als vee transporteur. Toen die hoorde dat mijn vader mij helemaal ging wegbrengen vroeg hij: "neem die van mij ook mee, want ik heb het eigenlijk veel te druk in de slagerij".

Zo werd ik verbonden met een voor mij onbekend jongetje.

De opdracht was zijn hand vasthouden en niet meer loslaten. Zijn trauma zal wel veel groter zijn geweest als het mijne.

Ik heb het mijn vader jarenlang niet kunnen vergeven dat hij niet meer omkeek naar mij, toen ik mee naar binnen werd gesleurd door een paar nonnen.

In die tijd had iedereen een bijnaam op school.

De mijne was "Theetje de krintemik", maar vanaf mijn terugkomst heette ik ook vaak "bleekneusje de krint".

Verder heb ik heel prettige herinneringen aan mijn kindertijd.

Verjaardagen en feestdagen werden altijd samen met familie gevierd, al had ik wel een hekel aan tante Bets (de oudste zuster van moeder) die altijd spullen bij zich had om te ruilen.

Als zij kwam moesten wij buiten gaan spelen, ook al regende het.

Als wij hierover dan klaagden zei mijn moeder steeds: "kom op, naar buiten jullie, je bent niet van suiker".

Maar waren we anders buiten aan het spelen in de regen, dan moesten we naar binnen omdat ze bang was dat we verkouden zouden worden.

Wij woonden recht tegenover het hoofd van de school en die hadden een zoontje wat iets ouder was dan ik en, zoals wij dit vroeger noemden, "anders was".

Ik werd steevast verplicht om met hem te gaan spelen.

Als ik dan zei: "ik heb geen zin" kreeg je te horen: "dan maak je maar zin". Zo ging dat vroeger.

Omdat mijn moeder veelal in de winkel bezig was, kwam een paar dagen in de week een kennis van haar uit Hatert.

Ze kwam om kleding te herstellen, te koken en om op ons te passen. Het was een ongetrouwd bokkig mens, dat niet lekker rook en ook niet goed kon koken. Op onze klachten hierover had ze altijd twee spreuken: “aangebrand of half gaar, hou je moel en vreten maar“ !. Of: “lust je het niet? Zet maar twee voet van je af, dan springt het niet tegen je hersens aan”.

In 1957 zijn we verhuisd naar een andere winkel, net buiten de kom van het dorp. Dit was een spannende tijd voor ons kinderen. We kwamen te wonen op een plek waar in de oorlog een Engelse bommenwerper op het huis van de burens was neergestort. Ook de winkel waarin wij toen woonden had schade opgelopen. Je hoefde in onze tuin maar een schop diep te gaan en je kwam nog van alle tegen van dit vliegtuig. Hele munitiekisten vol met kogels hebben wij opgegraven, wat soms hachelijke situaties opleverde. Het werd door onze ouders streng verboden, maar wij braken stiekem de punten van de kogels af en verzamelden zo het kruit. Dit werd in Het Broek op het land van de burens dan aangestoken. Dit was een feest voor ons kinderen en van gevaren hadden we nog nooit gehoord. Bij onze burens, allemaal keuterboertjes, moesten wij van thuis altijd gaan helpen als ze er om vroegen.

Hierbij een plaatje van een winkel uit die jaren met een reclamebord van Davino-ijs, wat wij thuis ook verkochten.

Davino betekende:

“De aangenaamste versnapering in Nijmegen en omstreken”.

Zo verliep een gedeelte van mijn jeugd zo`n 60 – 65 jaar geleden.

Theo Dinnissen

